

Missziói Magazin '98/4

„Készítsétek az Úr útját...”

Ádventi hídépítés

Az ünnepek felé készülve, a növekvő zaj ellenére is, jó lenne meghallani újra a Kiáltó szavát: „Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenesség és a dombvidék síksággá!” Megdöbbenően radikális ez az észaiási „tereprendezés”: mindennek el kell tűnnie, ami eltakarhatja az érkező Urat, vagy amit balga módon fedezéknek próbálnánk felhasználni, hogy elrejtőzzünk előle. A cél, hogy végre szemtől szembe találkozzunk Vele!

Napjainkban érdemes továbbgondolni a ősi prófécia képeit. Úgy tűnik, vannak legalulhatatlan meredélyek és feltölthetetlen szakadékok. Nemcsak fáradhatatlan útépítők kellenek, hanem bátor hídépítők is, akik megpróbálják átvitni az egymástól elválasztó mélységeket.

Ez a valóságos hídépítés jelenik meg címlapunkon, ahol Bálint Zoltán munkáját láthatjuk Pápua Új-Guineában. Szimbolikus értelemben ezt a hídépítő szolgálatot folytatta szeptemberi, itthoni előadókörútján is. Hidat vert a kül- és belmisszió között, mely köze természetellenesen, újra meg újra szakadékot ásunk, pedig a kettő úgy tartozik össze, mint a bal és jobb kezünk vagy lábunk.

Akik résztvehettek Bálint Zoltán 34 hazai előadásának bármelyikén, megtapasztalhatták, miként ébreszti, mozdítja az úgynevezett „külmisszió” aluszékony, zsibbadt gyülekezeteinket, s ugyanakkor hogyan tudnak valós támogatást adni éledő gyülekezeteink a távolban folytatott szolgálathoz. Igazi hídverés volt ez az egy hónap gyü-

lekezeteink és a misszió ügye között. Felismerhettük, hogy a misszió hordozói nem missziói szervezetek, nem különleges „csodabogarok”, akiket misszionáriusként tisztelnek vagy éppen megmosolyognak. Ők csak végrehajtó eszközei a krisztusi parancsoknak, mely az egész tanítványi közösségnek, az egész gyülekezetnek, egyháznak adatott. Nincs egészséges keresztyén misszió valós gyülekezeti hát-

tér nélkül, mely magában foglalja a spirituális, imádkozó hátor-szágot éppúgy, mint a kézzelfogható anyagi áldozatvállalást. De ez az alapvető tétel megfordítva is igaz: nincsen egészséges gyülekezeti közösség, egyházi élet a fenti „többdimenziós” missziói tudat és felelősségvállalás nélkül.

Hálások lehetünk Bálint Zoltánnak, hogy itthon is felvállalta ezt a nem könnyű hídépítést. Természetesen egy hónap alatt nem lehet elvégezni ezt az évtizedeken át hiányzó vagy éppencsak vegetáló munkát. Bőven maradt számunkra is ten-

nivaló, áthidalásra váró szakadékok sora gyülekezeteinkben, egész egyházunkban.

A közelgő ünnep örömezenetét sokféleképpen lehet megragadni. Aki érkezik, a „Nagy Hídverő”, Pontifex Maximusz, az igazi Főpap! Benne az Atya áthidalta a legnagyobb, tátongó szakadékot, a minket Tőle és egymástól elválasztó ösbizalmatlanságot, engedetlenséget: a bűnt. Újra van út, van híd az atyai ház felé. Aki megosztja, továbbadja ezt a jó hírt, munkatárs lehet az ádventi hídépítésben!

Gáncs Péter

A Missziói Magazin új címére meghirdetett felhívásunk meglepő eredményt hozott: a legtöbben, beleértve az MM Szerkesztőbizottságát is, a régi címre szavaztak. Úgy tűnik, a Magazin alig három éves történelme mégis elég hosszú időnek bizonyult ahhoz, hogy ez a név viszonylag széles körben elfogadottá vált. Így megváltoztatása csak akkor lenne indokolt, ha széles tömegek sorakoznának föl egy lehetséges új cím mögé. Ez azonban nem következett be. Néhány címjavaslat kapott ugyan pár szavazatot, de a „toplistát” a régi cím vezeti. Ezért kérjük Olvasóink, címjavasolóink és szavazóink megértését: a régi cím lesz az új... Köszönjük mindazoknak, akik együtt gondolkodtak, kerestek velünk. Fáradásuk nem volt hiábavaló, hiszen néhány címjavaslat tovább fog élni lapunkban egy-

A régi az új...

egy rovat címeként. Ennek első bizonyítéka gyermekrovatunk, mely felvette a „Napráfor-gó” nevet.

A régi-új címen most már hivatalosan is regisztráltattuk a Magazint, ennek jeleként ISSN számot is kaptunk, amint ez az impreszszumban látható...

A következő esztendőben szeretnénk már kéthavonta megjelenni. Így reméljük, hogy frissebbek tudunk majd lenni és elevebb kapcsolatot alakíthatunk ki Olvasóinkkal. Új rovatokat is tervezünk, például az ifjúságnak, a városi misszió ügyének... Az évenkénti hat szám megjelentetésének anyagi feltételeit döntő módon még mindig külföldi (finn, nor-

vég és amerikai) Testvéreink teszik lehetővé. Egyelőre még szeretnénk elkerülni, hogy missziói lapunk előfizetői rendszerre kényszerüljön. Ennek egyik feltétele, hogy aki teheti, önkéntes adományaival támogassa megjelenésünket. A másik kérésünk, hogy segítsenek Olvasóink a lap terjesztésében. Ismételten várjuk azok jelentkezését, akik vállalnák környezetükben az MM terjesztését.

Megköszönve eddigi és remélt jövőbeni támogatásukat, a lapunkba helyezett ígés nap-tárral kívánunk Olvasóinknak Krisztusban gazdag, örömteli, tartalmas ünnepeket és békés, boldog új esztendőt. Adja Isten, hogy '99 minden napján megtapasztalhassuk az évi ige valóságát, Jézus ígérteit: „én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

A Szerkesztőbizottság

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ negyedévenként megjelenő folyóirata

A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Bathyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 – Tel/fax: 400 3057 – e-mail: evmis@mail.mata.v.hu
❖ ISSN 1419-1563 ❖ felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter, megbízott szerkesztő: Kőhádi Dorottya, szerkesztőbizottság: Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János ❖ készült a Plantin Kft nyomdájában, ❖ tipográfus: Rezessy Szabolcs

A nagyvárosi missziós munka szükségességét felismerve háromnapos nemzetközi konzultációra hívta az érdeklődő lelkészeket és laikusokat a *Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet*. A budapesti református Ráday Kollégiumban tartott tanácskozás főelőadója *dr. Raymond Bakke* chicagói lelkész-professzor volt, a *Nemzetközi Városi Missziós Társaság* igazgatója, aki többévtizedes városi missziói tapasztalataiból adott át értékes módszertani tudnivalókat. A konferencia gazdag anyagából, a csoportos intézménylátogatások élményeiből a jövőben rendszeresen, városmissziós rovat formájában kívánunk beszámolni. E bevezető írásunk az alapvetés szerepét kívánja betölteni.

ÖRÖMHÍR A NAGYVÁROSNAK

Magyarországon ez a kifejezés: „városi misszió” még nem közismert. A városi misszió valami egészen újat és teljesen hozzánk közel állót hordoz. *Dr. Ray Bakke* definícióját használva: „az egész egyház a teljes evangéliumot adja tovább az egész nagyvárosnak.”

Itt még egy kifejezés vár magyarázatra: a teljes evangéliumot. Ez pedig annyit jelent, hogy nem elég a lelkeket megnyerni Jézus ügyének. Az egész ember misztionálására van szükség, hiszen a Tőle kapott szeretet azt diktálja, hogy lelkileg és testileg gyógyítsuk a reánk bízottakat. Az egyháznak tehát egyszerre van mondanivalója és tennivalója. *A szó és tett együttes szolgálata a misszió.*

Kilenc év telt el a rendszerváltás óta. Az egyháznak minden lehetősége megvolt, hogy eljuttassa a társadalomnak a teljes evangéliumot – s mi történt? Nőtt a szegénység, a gazdagok pedig gazdagodtak. A szegények mindinkább az élet peremére kerültek, ki hajléktalanná, ki éhezővé, ki rongyossá lett – vagy szemérmesen takargatva nyomorúságát, visszahúzódik kuckójába, és megpróbál túlélni, vagy méltósággal szenvedni.

És az egyház? Mi, keresztyének? Nem szeretnénk most önostorozásba fogni, mert voltak és vannak ma is, akik felemelik szavukat a társadalmi igazságtalanságok ellen, akik komolyan segítik az elcsúszottakat. Ezek azonban mind-mind csak jelzésértékű, helyi, esetleg felekezeti megmozdulások.

A városi misszió, amely a világ nagyvárosaiban sok helyütt jól és áldásosan működik, tud nekünk, magyaroknak is segíteni, ahol ez a szolgálat még csak gyerekcipőben jár. Milyen lépéseket kellene sürgősen megtennünk?

1. Fel kell mérnünk azokat a fehér foltokat, amelyek részben vagy egészben elhanyagoltak. Meg kell határozni a szolgálati területeket: öregek, betegek, drogosok, kallódó fiatalok, kulcsos gyermekek, hajléktalankok, koldusok, éhezők, stb. Végte-

len listát lehetne sorolni az utcán járva. Kevéssel kell kezdeni, de azt jól kell csinálni.

2. Emberi és anyagi forrásaink ismerete is elengedhetetlenül szükséges. A pénz-nél fontosabb a szakértői gárda kialakítása. Nem elég a jóindulat – ismeret és tudás szükséges, hogy a problémák kezeléséhez értő módon nyúljunk hozzá.

3. Szervezett munkára van szükség. Nem biztos, hogy az első koldusnak az utcán oda kell adnunk az e célra szánt pénzünket. Lehet, hogy jóakaratussággal rosszat teszünk a megajándékozottnak. A szervezett munka lehetővé teszi a célzott missziói munkát: a bevont személyek testi és lelki újjáépítését.

4. Összefogás nélkül nem lehet jó eredményt elérni. Nagyszerű, ha az egyes felekezetek összefognak híveikkel, és létre-

hoznak különféle segítő szolgáltatásokat. Ezek azonban igazán átfogóvá a felekezeti határok miatt nem lehetnek. Ezt számos példa támasztja alá. A Krisztusban hívőknek a nagyvárosokban át kell lépniük a felekezeti határokat, meg kell tanulniuk a

kerítés másik oldalán élővel is együtt dolgozni, levette a féltékenységet, az öngazdálkodási kényszert, az egyedüli igaz hit birtoklásának tudatát. Istentől kapott mandátumunkkal feltétel nélkül kell a rászorulóknak szolgálnunk.

A misszióval minden keresztyén minden embernek adósa. Ezt a missziói elküldetést kell valahogyan kiépíteni nagyvárosainkban, de főleg Budapesten. Bárcsak sok ember megérezné, hogy a misszió, a szó (ige) és a tett egysége, a mi ügyünk!

Dr. Hafenschér Károlyné

ÖRÖMHÍR A
NAGYVÁROSNAK

Budapest 1998

Ray Bakke-től hallottuk:

„A nagyváros, melyben élünk, piszkos, szemetes, csúnya, korrupt. Nehéz szeretni. Először meg kell ismernünk a várost ahhoz, hogy szeretni tudjuk. Meg kell tanulnunk új szemmel nézni az utcán lévő emberekre. Az egyháznak missziói módon kell foglalkoznia a környezetével.”

„Krisztus az egész város Ura. Személyesen és nyilvánosan kell Őt hirdetni. Ki kell mennünk az utcára és el kell mondanunk a jó hírt: Jézus meghalt a városért!”

„Az evangélium nem tanácsadás, az evangélium hír.”

„A külmiszió ma már nem a tengerentúlon van, hanem az utca másik oldalán.”

„Európa lebontja a falakat, a világ globalizálódik. Az egyház nagyobb, mint gondolnánk, az evangélium-hirdetés területe szerte a világon adott. A nagyváros a szolgálat megannyi lehetőségét nyújtja: a misszió úttörő területévé vált.”

A konzultáció szünetében Bakke professzor ismerkedik az MM-mel Köhát Dorottya, megbízott szerkesztőnk segítségével

KERESZTES VITÉZ, A „LÉLEK KARDJÁVAL”

– spanyol misszionárius az arabok között –

Raymond Lull (1235-1315) spanyol misszionárius Palma di Mallorcán született egy előkelő nemesi család gyermekeként. Kezdetben az udvari ifjak léha életét élte. Amolyan hódító világfi volt: szerelmes verseket írt, szép nőkhöz, gyakran férjes asszonyokhoz címezte azokat... Tanulmányait előkelő iskolákban végezte, és úgy tervezte, hogy a nemesek életmódjának megfelelően egyszer majd katoná lesz belőle. Kicsapongó életvitelében a szerelem és a házasság sem hozott számottevő változást. Felesége, *Blanca Picany* két gyermekkel ajándékozta meg őt, mégsem tudott elfordulni a felelőtlen életmódtól. Nem sokkal később azonban a tipikus nemesi életútnak induló pályában hirtelen törés következett be.

1265-ben, harmincéves korában szólította meg őt Isten. Egyik este lantjával a kezében ült a szobájában és verset írt, amikor hirtelen látomásban megjelent előtte Krisztus kereszten függő teste. Mérhetetlen szegényezés töltötte el a fiatal ember lelkét. Néhány nap múlva a vízió megismétlődött. Lull ekkor döntő elhatározásra szánta el magát: új életet kezd – Jézus szolgálatában. Olyannyira komolyan vette elhatározását, hogy teljesen elfordult a világi örömeiktől, és remeteségbe vonult. Kilencc éven át élt a világtól elzárva csendes, meditáló magányban. Lassan megvilágosodott előtte a küldetés, amit a Mindenható rábízott. Elhatározta, hogy misszionálni fog az arabok között.

Remetesége idején megtanulta az arab nyelvet, és addig kilincselte a különböző uralkodók udvaraiban, míg végül megkapta az engedélyt és a szükséges anyagi hozzájárulást ahhoz, hogy nagy álmát megvalósítsa. Mallorca szigetén 1274-ben egy kolostorban szemináriumot indított, amelynek keretében tizenhárom misszionáriust látott el a szükséges tudnivalókkal, hogy azok hathatósan végezhesék majd szolgálatukat. Közben más egyetemek is felfigyeltek munkájára, így került Montpellierbe, majd pedig a párizsi egyetemre, ahol teológiát és nyelvet oktatott. Ez utóbbit nagyon fontosnak tartotta a misszió szempontjából. Belátta ugyanis, hogy csak úgy lehet missziós munkát kifejteni egy idegen térségben, ha az adott terület nyelvét a misszionárius elsajátítja. Ezért később kiharcolta az 1311-es bécsi zsinat-

ton azt a döntést, amely elrendelte, hogy Európa akkori öt legnagyobb egyetemén (Bologna, Párizs, Oxford, Róma és Salamanca) külön tárgyként tanítsák a keleti nyelveket.

Tudományos munkásságának nagyságát mutatja, hogy több mint százötven skolasztikus művet írt latin, katalán és arab nyelven. Ezek közül talán a legjelentősebb az iszlám vallással vitatkozó műve, az *Ars major*. Hatalmas enciklopédikus tudása miatt az utókor a „*felvilágosult doktor*” nevet adta neki. Lullt komoly elméleti tevékenysége ellenére sem szabad pusztán teoretikus gondolkodónak tartani, hiszen ő maga is a misszionáriusok útjára lépett. 1292-ben járt először Tunéziában. Bugia városában hirdette az igét, ami a korabeli viszonyokat ismerve nem volt épp veszélytelen vállalkozás. Az arabok amúgyis heves vé-

Legutóbbi számunkban indított sorozatunkban a dr. Anne-Marie Kool által az Evangélikus Teológiai Akadémián vezetett missziótörténeti szeminárium dolgozataiból adunk közre szemelvényeket.

mérsékletét még jobban felingerelte, hogy egy idegen az általuk megvetett keresztyénségre akarja őket áttéríteni. Emiatt többször megverték, és mivel munkája az adott helyen törvénytelen is volt, hamarosan börtönbe csukták, majd pedig kitoloncolták. Amikor 1307-ben visszatért, egy tudós arab, akivel *Lull* hitvitába keveredett, mentette meg attól, hogy a tömeg meglincselje.

1315-ben ismét Bugiába ment, ekkor azonban senki sem tudta őt megszabadítani többé a felbőszült arabok ütlegetéseitől. A középkori keresztyénség mártírként halt meg az idegen városban.

Lull beteljesítette azt a parancsot, miszerint a rosszat jóval kell legyőzni. Nem értett egyet a keresztes háborúkkal, ezért szellemi keresztes hadjáratot indított az egyre erősödő iszlám világ felé. Munkáját azután sokan folytatták, és hamarosan a gyümölcsök is láthatóvá váltak. Fordulatokban gazdag élete minden mai keresztyén számára példának szolgálhat. Megtanulhatjuk tőle, hogy senki sem élhet kényelmesen, ha igazán komolyan akarja venni hitét. Krisztus követőjévé csak az válhat, aki hajlandó az ő keresztségét is magára venni. *Lull* lemondott a gazdagságról, a családi élet örömeiről és arról is, hogy korának köztisztelőben álló tudósaként öregedjen meg...

Vajon nekünk mink van, amiről ne mondhatnánk le boldogan Jézusért?

Sághy Balázs
teológus hallgató

**Az iszlám térhódításának egyik szimbóluma:
Szikla-mecset a jeruzsálemi templomhegyen...**

Mi az ébredés?

(részletek dr. Bütösi János: *Ébredés, Egyház, Egyesület* című előadásából)

Mi az ébredés? Talán így lehetne szavakba önteni: az ébredés Isten Szent-lelkének olyan szuverén kiáradása, amikor aránylag rövid idő alatt az embereknek nagyobb sokasága ismeri meg a Jézus Krisztusban adott váltságot és gyakorolja hitét az egyház közösségében úgy, hogy ebből a társadalom átforgalmazása is következik. Nagyon szeretném ebben a megfogalmazásban aláhúzni azt, hogy szuverén kiáradása.

„A szél fú, ahová akar”, nem tudod, honnan hová, de a hatásait érzed. Így van mindenki, aki a Lélektől született. Így van az ébredés is. Magyarországon is tapasztaltuk, mennyire Isten Lelkének szuverén munkája volt az ébredés: volt hely, ahol égett a láng, de a mellette lévő faluban jéghideg maradt minden. Pásztázott a Lélek és szabadon választotta ki a területeket. Első dolog tehát az, hogy nem emberi tényező, hanem Isten Lelke a döntő az ébredés csodájában.. Az Ő akarata, az Ő terve indítja el ezt a folyamatot.

A másik figyelemre méltó mozzanata az ébredésnek, hogy aránylag rövid idő alatt megy végbe. A mi időnkben, Magyarországon is, nagyon hosszú ideig tartott az ébredés előkészítése, de amit mi joggal nevezhetünk ébredésnek, az a negyvenes évek idejére esett, és aránylag rövid idő alatt végbement. Mi mindig azt éreztük: az idő rövidre van szabva, nekünk most kell csinálni. A sürgősség mindig jellemzője az ébredésnek.

Harmadik jellemzője ennek a folyamatnak, hogy aránylag sokan térnek meg. Tapasztalataink szerint abban az időben nem az volt a probléma, hogy a tömeget hogyan szedjük össze, hanem az, hogy az embereket hogyan küldjük ki szolgálatra. Nem volt ritka a napi öt alkalom, mert az emberek igényelték az igét és jöttek hallgatni. Tehát rövid idő alatt aránylag sokan ismerték meg a Jézus Krisztusban kínált váltságot.

Társadalmi hatásai is mindig vannak az ébredésnek. Ez nem liberális-szociális dolog, mert a kereszt van a központban, az a mű, amit Isten tett Krisztusban. Isten tette és a megtapasztalás a motor. Ebben különbözik a liberális társadalmi reformoktól. De hogy ez a lelki megmozdulás társadalmilag milyen kihatásokkal jár, azt az egyháztörténelem bizonyítja. Valaki azt mondta: azért nem volt Angliában a francia forradalomhoz hasonló társadalmi robbanás, mert megelőzte egy lelki ébredés. Én még azt is merem mondani, talán Isten azért adta az ébredést Magyarországnak, a magyar protestantizmusnak, hogy a legszélsőségesebb, a legdurvább szekularizmussal, a kommunizmussal felkészülten találkozzék a keresztyén egyház, és ebből megszülessék egy olyan új, amit az ő

népének, egyházának a szolgálatában szükségesnek lát. Nem igaz, hogy a háború nyomorúságai készítették vagy adták az ébredést. Másutt is voltak a háborúnak nyomorúságai, ahol nem tá-

madt ébredés. Isten arra méltatott minket, hogy ilyen erős, szekuláris, világius környezet forradalmi változásában, a Léleknek a megújulásában segítsen bennünket egy új fejezet nyitásához. Hogy ez bekövetkezett-e vagy sem, azt nem nekem kell megállapítani. De sokszor mondotta vagy mutatta Isten, hogy talán ez volt a mi nagy kihívásunk...Isten az ébredéseket mindig céllal adja. S nekünk el kell kérnünk az ilyen közös egyházi és világi célt, hogy először kiragadjon, aztán visszaküldjön, és az Ő nagy, Krisztusban való egybeszerkesztő munkája folytatódjék.

(Az előadás teljes terjedelmében megjelent a *Fundamentum Evangéliumi Alapítvány* gondozásában.)

Dr. Bütösi János, református püspök, az utóbbi években a Debreceni Református Teológia missziológiai tanszékén tanított, a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet Kuratóriumának alapító elnöke. Képzőnkön (balra) kézfogással adja át az elnöki szolgálatot dr. Szücs Ferenc professzornak, mivel az őszön visszatért korábbi szolgálati helyére, az Egyesült Államokba.

„Isten mutatta helyen vagyok...”

Az MM hűséges olvasóinak bizonyára feltűnt, hogy majd' mindegyik számunkban helyt kapott egy-egy Piliscsabával kapcsolatos anyag: tudósítás, beszámoló, hivatkozás valamely eseményre. Mindez nem véletlen, hiszen a piliscsabai konferencia-központ egyházunk missziói életének egyik centruma. Úgy gondoltuk, itt az ideje, hogy bemutassuk lapunkban az intézmény gondnokát, Varga Gábort, hiszen ő az az ember, aki feleségével, Zsuzsával együtt gondoskodik a Piliscsabán megforduló sok száz vendégről. Csendben, alázattal, hittel, igazi szolgálatként végzi munkáját.

Gondnok úr, hogyan vezetett ide az útja?

Tatán éltem a családommal, amikor kapcsolatba kerültem az EKÉ-vel. Isten-hívó voltam korábban is, de nem odaajánlott életű, csak afféle „jó ember”. Majd '89-90 táján, a rendszerváltás idején lassacskán kezdett összeomlani mindaz, amit felépítettünk, anyagiakban, elvekben egyaránt. Az Istenen kértem számon azt, ami velünk történt. Egy alkalommal, mikor nagyon el voltam keseredve, sorra jártam a templomokat, hogy vajon melyikben fog az Isten szóbaállni velem? Egyikben sem – mind zárva volt... Ekkor küldött egy embert, aki átadta nekem Cseri Kálmán kazettáit. Mivel éppen ott-hon dolgoztam tervezőként – építőanyagipari végzettségem van –, munka közben is hallgattam az igehirdetéseket. Elkezdtem a Bibliát „úgy” olvasni.

Komoly lelki átalakuláson ment át?

Úgy éltem meg azt az időszakot, mintha Isten egy pusztába vitt volna ki, ahol csak rá tudtam figyelni. Forrongó must voltam, várva a letisztulást. Csak Isten tudta, hogy mi lesz belőle. Több mint egy évig tartott ez a nehéz időszak, míg végül megfogalmaztam: Itt állok, Istenem, tégy velem, amit akarsz. Bármilyen legyen is, elfogadom. Ekkor említette meg Selmeczi Lajos lelkész úr, hogy a piliscsabai Missziói Otthon gondnokot keres. 1991-ben lett kész a fatemplom, s egyelőre csak a nyárra mentem ki dolgozni.

Könnyen hagyta ott a családját, a munkáját?

Isten ezt az utat mutatta nekem, hát mentem. Az igazi döntést ősszel kellett meghozni – nagyobbik fiunk középiskolás volt: hol folytassa a tanulmányait? Az Isten gondoskodott mindnyájunkról. A feleségem felmondott a munkahelyén, a fiamat pedig felvették a helyi gimnáziumba. Ideköltöztünk.

A „romok” közé...

Igen. Víz még nem volt, az építkezés akadozott. De ha ez volt az Isten akarat, hát ezt vállaltuk. Hittem, hogy úgyis megad majd mindent. Az ismerőseim persze bolondnak tartottak, hogy ezt a külső bizonytalanságot vállaltam. De nekem más, belső bizonyosságom volt.

Hogyan fogtak hozzá a munkához?

Valamit ki kellett találni. Fejfájásig törtük a fejünket. Az év decemberében egy diakonissza ígéslapot küldött nekem ezzel az ígérel: „Ha segítségül hívod az Urat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok!” (Ézs 58,9). S egy üzenetet is írt mellé, mely szerint ne a magunk terveihez kérjük Isten támogatását, hanem az Ő tervét fogadjuk el en-

gedelmességgel. Azóta is e szerint élünk. Isten minden napra megadja a szolgálatot. Ő a legjobb társunk reggeltől estig. Soha nem vagyunk elkeseredve, a legnehezebb időszakban sem. Közben – részben bajor adományból – folytatódott az építkezés, gondoztuk a kertet, tettük a dolgunkat. Ideiglenesen va-

gyunk bejelentve – tatai házunkat ugyan eladtuk már –, de ha Isten úgy akarja, megyünk...

Katolikusként az evangélikus egyház konferencia-központjában végzi szolgálatát...

Az Úr ezt adta nekem, ezt a közösséget szolgálom, Krisztus egyházát. Az idejövöket nem csak vendégként, hanem inkább jó barátként, családtagként fogadjuk. Szeretek itt lenni, mert Isten mutatta helyen vagyok. Ez a mi

misszióink: gyakorlatban megélni azt, amit a Biblia tanít. S ez felekezettől független.

Igehirdetés, csak nem szóban, hanem tettben... Gondnok úr két kicsi gyermeket is nevel. Mi lenne a kívánsága, mire lenne leginkább szükségük? Munkaerőre, pénzre?

Vágya mindig van az embernek, de talán nem is lenne jó, ha minden teljesülne. Két férfi alkalmazottja van a központnak, minden egyebet magunk végzünk. Az új épület is „házilag” készült. Nincs félelmem, mert félem az Istent. Ő az egyedüli biztos pont ebben a világban. Ezt semmi sem pótolhatja. Csak Isten maradjon velünk, mást nem kérek!

Köháti Dorottya

Az MM legutóbbi számában hírt adtunk arról a kezdeményezésről, amely – tudomásunk szerint – merőben új egyházunk történetében. Az EKE piliscsabai Bibliaiskolája majd' fél száz hallgatóval megkezdte működését a Béthel Missziói Otthon legújabb épületében. Munkatársunk riportja a szervezőkkel és a hallgatókkal a helyszínen készült.

„Lelki GYAKORLAT”

Először Széll Bulcsút, az EKE lelkes vezetőjét kérdeztük:

Milyen megfontolásból indult ki a Bibliaiskola szervezésekor?

A Bibliaiskola az EKE speciális szolgálata. Láttuk a hiányt, hogy gyülekezeti tagjaink képzetlenek, a más egyházakból vagy szektákból jövők érveivel nem igazán tudnak mit kezdeni. Úgy gondoltuk, szükséges a tanítás, a laikus-képzés, hogy a jövőben ne fordulhasson elő az, hogy a „legjobb” gyülekezeti tagjainkat elviszik valamely tanításra hivatkozva. A másik fontos szempont, hogy sajnálatosan fogynak a gyülekezetek. A hívek lelki megelevenedéséért, hitbeli táplálásukért és missziói célból is indítottuk az iskolát.

A kétéves képzés milyen szintnek felel meg?

Ez nem Teológia „kicsiben”, hanem egy középszintű képzés, a Teológiai Akadémia és a helyi gyülekezeti képzés között. Hallgatóink jobban megismerik az egyház tanítását, felkészülnek a tévtanítások ellen, a hívő életben növekednek és a laikus szolgálatra is útmutatást kapnak.

Milyen tantárgyak, témák köré épül a tananyag?

A tárgykörök megfelelnek a teológiai tanszékek felosztásának: van ó- és újszövetségi bibliaismeret és bevezetés, egyháztörténet, különös tekintettel a missziói, ébredési vonalra. Például: mi vitte előbbre az egyházat, hol folyt misszió, stb. A teológiai alapismeretek című tárgy a rendszeres teológiának felel meg, foglalkozunk az egyház tanításával, hitvallásainkkal, a hamis lelkeségi mozgalmakkal. A bibliai erkölcs tan keretén belül a konkrét etikai kérdéseket vizsgáljuk az abortuszról az euthanáziáig. Ezek a legtöbb vitát kiváltó, gyakorlati etikai problémák, melyek rendszerint megosztják a társadalmat is. A gyakorlati teológia pedig a

bizonyoságtétel mikéntjébe vezet be, szól a laikusok gyülekezeti szolgálatának módjairól, az igehirdetéstől a bibliatanulmányozáson át az ifjúsági csoport vezetéséig. A hallgatók minden előadáshoz előre elkészített, kis jegyzetet kapnak kézhez.

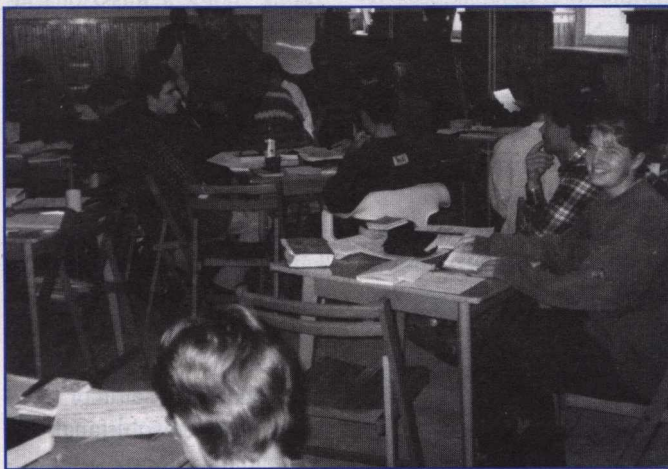
Ha jól értem, a fő hangsúlyt nem az elméletre helyezik? Egyfajta speciális „lelki gyakorlat” folyik itt...

Így igaz, szándékunk szerint minden tárgykörben a gyakorlati vonatkozásokat tanítjuk, evangéliumi és missziós szempontból. Konkrét szolgálati ismereteket

zösség juthatunk előre, Isten áldásával.

Mekkora a létszám, honnan érkeztek a hallgatók? Zömében fiatalok jelentkeztek?

42 beiratkozott és 6 bejáró hallgatónk van. Ez az első év nagyobb létszámú, mint amennyi esetleg később lesz, de reméljük, hogy 20-25 hallgatóval a jövőben is számolhatunk. A hallgatók közül a legtöbben fiatalok, de 17-99-ig mindenkit szeretettel várunk, tréfás felhívásunk is így jelölte meg a korhatárt. Bizonyos érettség feltétlenül szükséges, és

kívánunk adni, hogy hallgatóink gyermekkörvezetőként, biblia-óravezetőként, énekarvezetőként is megállhassák majd a helyüket.

Kik tanítanak a Bibliaiskolában?

Előadóink – egy kivétellel: Pintér Győző egyházmegyei felügyelő – lelkesek. Minden témakörnek van felelőse, aki három-négy lelkes kollégával együtt dolgozik. Mindannyian szakterületük elismert tudói, valamint megtért hívők, akik tudják, hogy hova kell elvezetniük a rájuk bízottakat: Jézus Krisztushoz. Hiszen ez szolgálatunk lényege, ha ez kimaradna, egyesületté válnánk. De mint lelki kö-

persze készség a tanulásra, hiszen vizsgáznia mindenkinek kell. Az ország minden részéről érkeztek hozzánk, természetesen sok fővárosi is van.

Milyen reménységgel tekint előre?

Hisszük, hogy hosszú évekig, évtizedekig működni fog ez a kezdeményezésünk. De ha csak egy év volt, akkor is megérte. Örömmel, szépen végzik a hallgatók az iskolát. Az ényitón Harmati püspök úr és Szabó rektor úr is kifejezte támogatását. Kialakult egy közösség, melyben jó együtt lenni, Istenre figyelve egymást megismerni. S az itt szerzett ismeretet, lelki gazdagodást továbbadni, hazavinni.

VILLÁMINTERJÚK A SZÜNETBEN

„A nyírszöllősi evangélikus gyülekezetből jöttem. Gyermekmunkás vagyok, vasárnapi iskolát tartok, emellett a tanárképző főiskolán hittan-magyar szakra járok. Ott is hasonló dolgokat tanulok, csak más megvilágításból. Érdekel ez az oldal, és ezt jobban is szeretem. Fel akarom használni a gyermekmunkában, és a tanulmányaimhoz is hozzá tudom kapcsolni a Bibliaiskola anyagát. A közösség nagyon jó, sokakat ismertem már korábban, és mostanra az újjakkal is összeharagtam.”

Győrfi Viktória

„Tagja vagyok az EKE-nek, és mint tag, a saját gyülekezetemben, Győr-Nádorvárosban is van szolgálatom, egy ifjúsági csoportnak vagyok a vezetője. 'Élesben' foglalkozom tehát ezekkel a dolgokkal, és fontosnak tartom, hogy képzésben részesüljek. Az istentiszteleten hallottak mellett a bibliaismeret tudományos részét is szeretném megismerni. Mint EKE-tag, amúgyis vannak feladataim a közösségben, ma este például én tartom az áhítatot.”

Oravecz András

„Minden hívőnek szüksége lehet alapvető bibliai ismeretekre, hogy a saját bibliatanulmányozását tökéletesítse és az Istennel való kapcsolatában is megerősítést nyerjen. Az ifjúsági órán igebevezetésben jól fel tudom majd használni az itt tanultakat, szeretném továbbadni a megszerzett ismereteket, s a jegyzeteimet is szívesen átadom a többieknek. Idén fogok érettségizni, és a Teológián szeretném folytatni a tanulmányaimat – ez az előkészítés tehát ebből a szempontból is hasznos lehet.”

Széll Ágnes Erzsébet

MEGOSZTANI -

Megosztani – továbbadni: ebben a két szóban

Megosztani, továbbadni Istentől kapott

Most az MM is szeretné megosztani és továbbadni Bálint Zoltánt

Bálint Zoltán:

Úgy élj

Úgy élj, hogy az egész világ
Figyeli minden léptedet,
Látja, hogy őszintébb,
tisztább vagy,
S kutatja békességedet.

Úgy élj, hogy az egész világ
Ítéli minden léptedet,
Látja, hogy
nem egyedül vagy,
S kutatja gyengeségedet.

Úgy élj, hogy az egész világ
Benned Jézust ítéli meg.
Szemükben ő nem több,
csak az,
Akinek te képviseled.

„Szemüvegcsere”

Amikor más népek életéről akarunk képet alkotni, gyakran kísért minket három torzító szemüveg használata. Az egyik az *általánosítás szemüvege*. Eszerint saját körülményeinket, szokásainkat, értékrendünket általánosítva kivetítjük a világ más részeire is. Azt tartjuk szépnek vagy éppen csúnyának, jónak vagy rossznak, amit kisgyermekkorunk óta magunkba szívunk. Nehezen fogadjuk el, hogy más is lehet szép és jó, másképpen is lehet Istennek tetsző életet élni, mint amit eddig ismertünk és megszoktunk...

A másik hamis szemüveg, az *idealizálás rózsaszínű szemüvege*, amikor úgy kép-

zeljük, hogy a misszionáriusok édeni állapotok között, ártatlan kis fekete angyalkáknak hirdetik az evangéliumot. Reálisan kell látni, hogy a misszionáriusokat többnyire nem ígére szomjas tekintetek fogadják, hanem sokkal inkább gyanakvó, bizalmatlan, szúrós szempárok. De éppen így, mindezek ellenére, kell szeretnünk és segítenünk őket, akkor is, amikor végképp nem hasonlítanak az angyalokra...

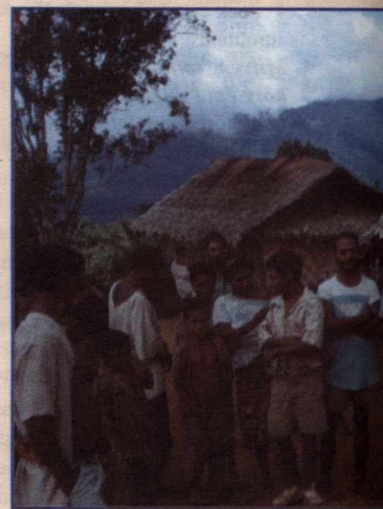
A harmadik, *veszélyesen torzító szemüveg a felsőbbrendűségi tudat*, amikor úgy véljük, hogy mi különbek vagyunk ezeknél a „primitív” népeknél. Ne feledjük, Pápua Új-Guineában csupán egy jó évszázada hangzik az evangélium, nálunk már lassan egy évezrede. Vajon melyik országban káromolják többet az emberek Isten nevét? Vajon csak pápuaföldön keverednek bele pogány elemek a keresztények hitvilágába és életgyakorlatába?!

Próbáljuk félredobni ezt a

három torzító szemüveget, és helyette tekintsünk távoli testvéreinkre olyan tiszta szemüvegen át, melynek lényegét így summázhatjuk: a másság elfogadása a bibliai normák szigorú szem előtt tartásával!

Úttalan utakon

Napi munkám során gyakran kell úttalan utakon jár-

nom. De a pápua új-guineai egyháznak lelki értelemben is úttalan utakon kell járnia. A korábbi missziói egyházak

A hazai előadó körút első állomása az óbudai gyülekezet volt. Itt hangzottak el Bencze Imréné egyesületi titkár alábbi mondatai:

Megrendítő most itt állnom az Evangélikus Külmisziói Egyesület nevében, hogy dr. Bálint Zoltánt köszöntsem. Nemcsak azért, mert búcsúztatásuk is itt volt, és az akkori lelkipásztor, házigazda és testvér már nincs közöttünk, nemcsak azért, mert az egyesület elnöke, Bolla Árpád helyett kell szólnom, aki súlyos műtét után lábadozik, és csak lélekben van velünk, hanem azért, mert ez az alkalom misztériótörténeti jelentőségű.

Tanúi vagyunk egy misszionárius hazatérésének. Gyülekezeteinknek ez nagyon kevészer adatott meg. De akkor mindig nagy volt a lelkesedés, az érdeklődés, akár Kunst Irén, akár Kunos Jenő vagy Molnár Mária munkásságáról volt szó. Elmondható, hogy ők a külmisziói munkával a belső gyülekezeti életet ébresztették, erősítették.

Hosszú szünet után Bálint Zoltán és felesége volt az, aki elhivatottságával, afrikai szolgálatával már 1985-től tudatosította bennünk, hogy nem szabad mindig csak magunkra néznünk, ébresztette bennünk a misziói felelősséget. Imádságaink azóta nemcsak szűk baráti körünkre vonatkoznak, hanem távolabbra is tekintenek. Bátorran mondhatom, hogy Bálint Zoltánék szolgálata a magyar evangélikus egyház külmisziói felelősségének ébredését is szolgálta...

TOVÁBBADNI

szummázta Bálint Zoltán a misszió lényegét.

ott lelki, szellemi, anyagi javainkat.

n 33 helyen elhangzott előadásának néhány részletét és képét.

egymás után csökkentik anyagi és személyi támogatásukat, s az egyház helyi vezetői egyre inkább érzik, hogy saját problémáikat saját maguknak kell megoldaniuk. Az útkeresés részeként az egyháznak meg kell tanulnia önállóan és felelősségteljesen megállni a saját lábán.

Ne feledjük, a kőkorszakból ébredező új-guineaiaknak a fehér ember nemcsak egy utat mutatott. Elküldte misszionáriusait, de őket már megelőzték az aranyások, a kereskedők, a telepések, akik mind vinni akartak és nem adni. A később érkező misszionáriusok azóta is próbálják begyógyítani az ugyancsak fehérek által ütött mély sebet. Ne feledjük, a fehér ember egyik kezével hozta az

koholt és a kábítószert. Kinek higgyenek? Melyik a fehér ember igazi arca? Nehéz kérdések, nehéz útkeresés ez, melyben döntő szerepe lesz annak, hogy az újonnan megválasztott pápua egyházi vezetés mennyire kötelezi el magát amellett, hogy egyedül Jézus Krisztus az út, az igazság és az élet... Reménységünk, a jövő záloga lehet, hogy Jézus Krisztus már elkötelezte magát Pápua Új-Guinea nyolcszáz törzse mellett!

olyan víztározók létesítése, melyekbe felülről érkezik egy csövön át a friss forrásvíz, az

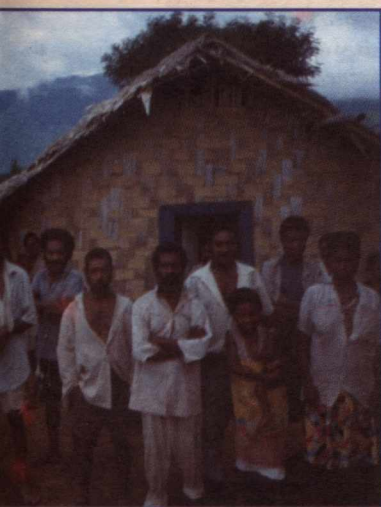

„élő víz”. Ennek útját azonban mindaddig elzárja egy automataszelep, míg alul nem nyílnak meg a szomszjas fo-

gyasztókhoz vezető csapók. Ha a víz továbbáramlik a tartályból, akkor megnyílik a fenti utánpótlás, árad a tartályba a friss víz. De ha a tartály önző módon magának akarná megőrizni a vizet, tartalma hamarosan poshadttá, használhatatlanná válna. Így van ez a lelki, gyülekezeti életben is. Ha a gyülekezet csak önmagáért van, állóvízzé, poshadt pocsolyává válik.

Ha meri megosztani, továbbadni felülről kapott ajándékait, akkor, de csak akkor fogja boldogan megtapasztalni Isten gazdag „kárpótlását”: érkezik felülről a friss, élő víz. Meg kell nyitni gyülekezeteinkben a misz-

zió rozsdás csapjait, hogy átéljük ennek a mindennaposá válható csodának az élményét.

A víztározó „üzenete”

Nem könnyű manapság megfogalmazni a misszió tartalmát. Sokan talán így határoznák meg: misszió = a pogányok megtérítése.

De vegyük észre, mennyi veszélyt rejt ez a régi definíció, mennyire kísért benne felsőbbrendűségünk gőgös tudata. Azt a szót, hogy „pogány”, nem lehet szeretettel kimondani, csak lekezelő fölényességgel...

Vízmérnökként, egy szakmából vett képpel szeretném szemléltetni a misszió lényegét és szükségyszerűségét. Feladataim közé tartozik

evangéliumot, a védőoltásokat, a segítő szerszámokat, viszont másik kezével felkínálta a gyilkos fegyvereket, az al-

MAGYAR ORVOSOKAT KERESÜNK!

Pápua Új-Guineában égető szükség van orvos-misszionáriusokra. Aki esetleg indíttatást érez kétéves szolgálatra, kérjük, jelentkezzen az Evangélikus Missziói Központ címén, ahol megkaphatja a szükséges további információkat.

Imádkozzunk, hogy Bálint Zoltánék 2000-ben lejáró szolgálata után, továbbra is legyenek pápuaföldön odaszánt életű misszionáriusok hazánkból!

Lassan egy éve, hogy új útra, azaz új sugárzási rendre váltottunk, a Monte Carlo-i rövidhullámú frekvenciáról áttértünk a hazai rádióadók sávjára. Jelen vagyunk tehát továbbra is az éterben, „Lélektől lélekig” című zenés műsorunk hetente tíz percben jelentkezik országszerte, több mint húsz helyi rádióban. A váltás nem pusztán technikailag értendő: műsorstruktúránk is jelentős mértékben módosult. Szándékaink szerint friss, fiatalos, jó értelemben vett modern hangon kívánunk hallgatóinkhoz szólni. Az eltelt időszak értékeléséhez igazi szakembert hívtunk segítségül: Polgár Gyulát, a Petőfi Rádió vezető szerkesztőjét kértük fel, aki a szintén egy éve működő Rákosmente Rádió – egyébként „kerületszomszédunk” – felelős szerkesztőjeként, a fővárosban elsőként adott teret műsorunknak. A Magyar Rádióban, szerkesztőségi szobájában ültünk le beszélgetni.

ÚJ UTAKON A RÁDIÓMISSZIÓ

Bemutatjuk a Rákosmente Rádiót

„Szól a Rákosmente Rádió”... – hirdetik a szórólapon. Mióta is szól?

Tavaly november 1-én kezdtük meg a sugárzást a XVII. kerület körzetében. A közhasznú társaságként működő önkormányzati rádió napi kétórás magazínműsorában kerületi hírekkel, kulturális információkkal, háttérinformációkkal és állandó rovatokkal próbálja nem csak a kerületi hallgatók figyelmét lekötöni. Műsoraink zöme élő adás, melybe a hallgatók is bekapcsolódhatnak. Sikeres műsorunk például a *Kongató* (önkormányzati hírek feldolgozása), a *Rákosmenti Kulissza* (a kerületi zenészek bemutatása), az *Aula* (diákok, tanárok, iskolák sorozata) és a *Diskurzus* (belpolitikai vitafórum). A kerületben élő vagy onnan elszármazott híreseket is szívesen szólaltatjuk meg.

Neves rádiósok dolgoznak a szerkesztőségben...

Az indulásnál fontos volt a szakismerettel bíró kollégák megnyerése. Munkatársaim között említhetem a bementő Auth Magdát, a sportriportert Molnár Dánielt és a belpolitikai

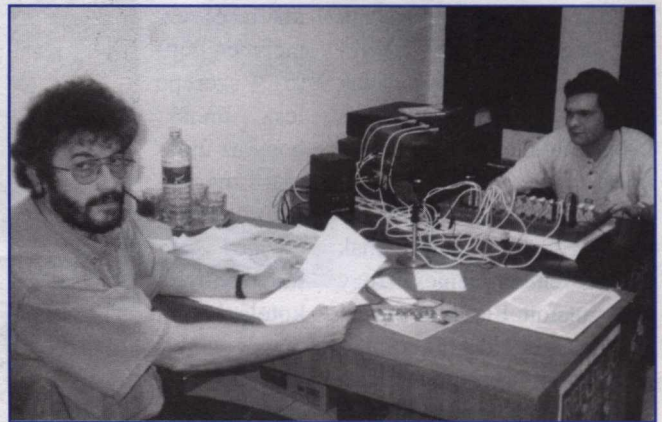
újságíró Heffler Andrást.

Mi az előnye egy helyi, viszonylag szűk körben hallható rádióknak a budapesti vagy országos adókkal szemben?

Pontosan az, hogy helyi. Ami nálunk „hír” – legyen az közlekedési vagy kulturális esemény – az a fővárosi „nagy” rádiókban esetleg említésre sem kerül. Közel vagyunk a hallgatóinkhoz, riportjainkban a csak nálunk érdekes hírek háttérét vizsgáljuk meg. Egy település összetartó ereje is lehet egy jól működő helyi rádió, érdemes tehát kihasználni az ebben rejlő lehetőségeket.

Van-e adatuk a hallgatottságról?

Mintegy 4000 hallgatóval számolunk, a rejtvényfejtőink számából is tudunk következtetni az aktuális hall-

Polgár Gyula felelős szerkesztő és Vákcics István technikus

gatottságra. Nagy hátrányunk az ún. keleti normás sugárzás (69,86 MHz), melyről jó lenne átállni a nyugatira, de ehhez közel 10 millió forintra lenne szükség. Mindenképpen jó hír azonban, hogy a közeljövőben hét órára nő az adásidőnk.

A Rákosmentében szóhoz jutnak a kisebbségek is, valamint rendszeresen jelentkeznek felekezeti műsorokkal: a történelmi egyházak hetente váltva, hétfőn, negyedórán hallhatók. Az Evangélikus Rádiómisszió felé is nyitottak vagyunk: szombat esténként hallható a szignálunk... Hadd kérjem egy rövid értékelésre!

Olyan pozitív kezdeményezésnek tartom a „Lélektől lélekig” műsorát, melyet örömmel vállaltunk fel. A bizonytalan lelkivilágú fiatalokat éppúgy megszólítja, mint a valamely felekezethez kötődőket – éppen azáltal, hogy senki érzékenységet nem sérti. A Presser, Zorán, Máté Péter dalok között elhangzó pár perces meditációkkal új stílust teremtett ebben a műfajban a Rádiómisszió...

Köszönjük a bátorító szavakat...

K. D.

LEVELESLÁDA:1656 Budapest,

Olvasóink írják:

Az MM előző számában mutattuk be a „láthatatlan gyülekezet” lelkipáterját, Börönte Márta lelkészét, aki telefonszolgálatunk vezetője. Az interjúra érkezett számos visszajelzés közül most dr. Stern Páltól idézünk, aki október 15-én kelt levelét a zsidó időszámítás szerint is datálta. A következő sorok tehát „5759-ben, Tisri hó 25-én, a Tóra Örömnepének harmadnapján” íródtak:

„Köszönöm levelét, mely röviden is sugárzóan kedves volt! Köszönöm a kazettákat, amelyek lelki felüdülést hoztak a családomban és a munkahelyi közösségben is...”

Nekem csodálatos ajándék, hogy Márta a láthatatlan gyülekezet lelkésze! Így megkaphattam a Misszió lapjában a riportot a rádióműsorról. Benne volt az igazi 'telefonszám': Mt 7, 7 - »Kérjétek és adatik, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik néktek.« Alig kettő óra múlva fájdalmas hírt kaptam. Elment az élők sorából a mesterem, aki 22 éven át a vasúti informatikában vezetett, és atyai barátként a magánéletemet is segítette áldásos tanácsaival. A segélykérő telefonszám meghozta a veszteség lelki feldolgozásának kulcsát...”

Tartalmas, értékes karácsonyi ajándékötlet:

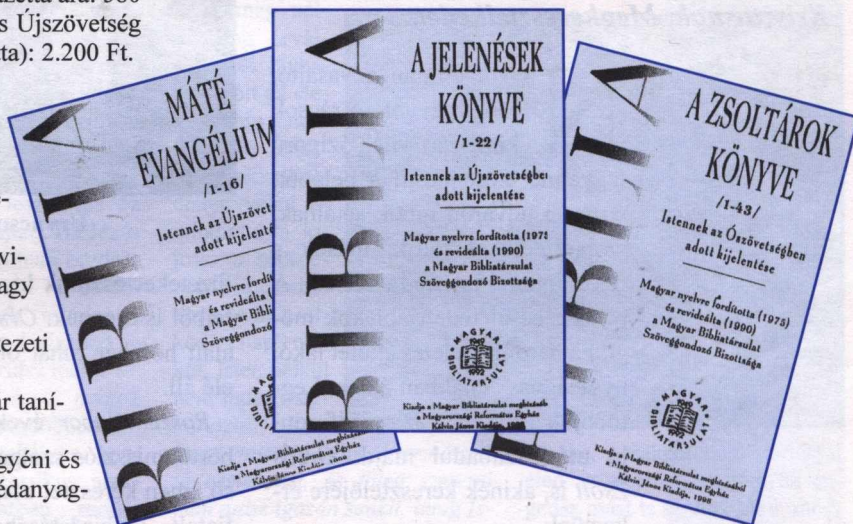
BIBLIAKAZETTÁK

A keverőasztalon látható eddigi legnagyobb kazettafelvételi munkánk gyümölcse: 21 kazettán elkészült az új protestáns bibliafordítás hanganyaga: a Zsoltárok könyve és a teljes Újszövetség. A kazetták a Magyar Bibliatársulat megbízásából a Magyarországi Református Egyház Kálvin Kiadójának gondozásában jelentek meg. Felelős kiadó: *Tarr Kálmán*. Művészeti vezető: *Giovannini Kornél*, zenei szerkesztő: *Gáncs Péter*, technikai munkatárs: *Tagai Péter*.

A kazetták egyenként is megrendelhetők. Egy kazetta ára: 580 Ft. A teljes sorozat (21 kazetta): 11.600 Ft, a teljes Újszövetség (17 kazetta): 9.800 Ft, a Zsoltárok könyve (4 kazetta): 2.200 Ft.

A kazettát különösen is ajánljuk:

- vak és gyengélátó testvéreinknek,
- idős embereknek, betegágyhoz kötötteknek, akiknek nehezükre esik az olvasás,
- kismamáknak, akik egy időre kimaradtak a gyülekezeti alkalmakból,
- felnőtteknek, akiknek nincsen idejük olvasásra, viszont annál több időt töltenek a munkahelyükön vagy az autóban ülve
- idősek és betegek gondozásában segítő gyülekezeti munkásoknak,
- a hitoktatásban, a konfirmációi felkészítésben akár tanítóként, akár tanulóként résztvevőknek,
- ifjúsági csoportoknak a rendszeres alkalmakra, egyéni és közösségi feldolgozásra, ünnepi műsorokhoz segédanyagként,

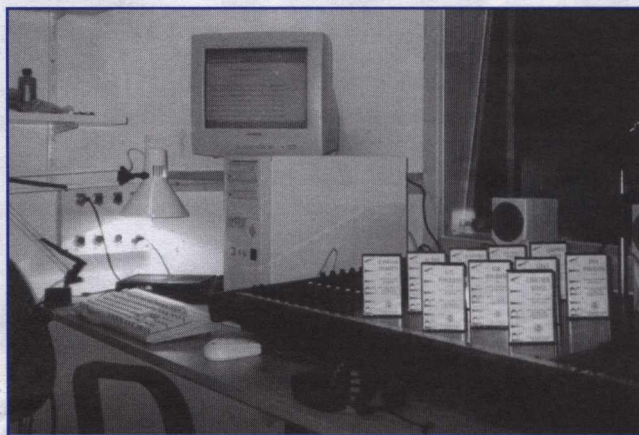

„Születésnap ajándék”

Alig egy esztendeje kezdte meg munkáját az *Evangelikus Rádiómisszió* új stúdiója a cinkotai *Missziói Központban*. A berendezések nagy részét északi testvéreinktől örököltük és már évek óta dolgoztak hűségesen a Rádiómisszió első hazai stúdiójában, melyet a nagytarcsai gyülekezeti ház alagsorában rendeztünk be.

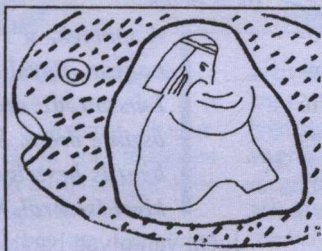
Az a stratégiai váltás, amelyről fenti riportunkban is olvashatunk, szükségessé teszi a technikai fejlesztést. Meg kell felelnünk a növekvő technikai követelményeknek. Az a drága üzenet, melynek közvetítésére elhivatunk, megérdemli, hogy a lehető legtökéletesebb hordozóeszközök segítségével kerüljön el a Hallgatók füléig,

s ha Isten is úgy akarja, a szívükig is. Az egyéves cinkotai stúdió értékes „születésnap ajándéknak” örülhet: a szerkesztői mun-

kát computer segíti, a hangrögzítés CD minőség feletti szinten már hard disc recorderen történik. A jövőben lehetővé válik kisebb együttesek zenei anyagának többsávos felvétele is.

ORSZÁGOS EVANGÉLIZÁCIÓ '98

"ÉNMIATTAM TÁMADT EZ A NAGY VÍZ"

ORSZÁGOS EVANGÉLIZÁCIÓ
1998- OKTÓBER 17-18.
BUDAPEST, DEÁKTÉR

Az Országos Evangélizáción elhangzott igehirdetések szerkesztett hanganyaga 2x45 percben: *Bácskai Károly*, *Gáncs Péter*, *Győri Gábor*, *Harmati Béla* és *Sztojanovics András* szolgálatával. Megrendelhető az *Evangelikus Missziói Központ* címén. A kazettáért csak adományokat fogadunk el.

Börtönben – SZABADON

Vannak az életnek olyan területei, ahol a közhelyek egyszerűen elmaradnak mellőlünk. A szavak új akusztikát nyernek. Kórházban az egészség, sír mellett az élet, börtönben a szabadság. Az alábbi riport helyszíne a budapesti Maglódi úti börtön és fegyház, ahol egy fiatal elítélt átadta életét Krisztusnak. Megkeresztelkedett...

Nagyot csattan a vasajtó, bent vagyunk. A rácsok közé zárt világ szigorú fegyelme elcsendesíti a belépőt. A belső udvaron rabok sétálnak, szabadidejüket töltik, mások a földszinten a telefonra várnak. A piros ráccsal fedett ablakok mögött a háromemeletes épület lakói nyolcágas cellákban élnek. Legtöbbjük csak jóval az ezredforduló után szabadul majd. Orsós Zsolt is, akinek keresztelőjére érkezünk.

A missziós szobának nevezett kicsiny helyiségben mintegy

Úrvacsorai KÖZÖSSÉG a rácsok mögött

füzeteket osztunk ki, bár a dalok fejből is mennek. Orsós Zsolt ezalatt hófehér ruhát ölt, s az oltár elé áll.

Roszik Gábor évek óta végez börtönmissziós szolgálatot, de első ízben keresztel bűntetését töltő fiatal. Igehirdetésében Istennek ezért a nagy és páratlan ajándékáért mond köszönetet. Elmondja, hogy Zsolt megtérésének, igazi bűnbánatának gyümölcsét a bíróság is tekintetbe vette, olvasva a fiú beismerő vallomását és bocsánatkérő levelét. Ítélete ennek fényében a vártnál enyhébb lett.

Zsolt, mikor döntöttél úgy, hogy megkeresztelkedsz?

1997 októberében. Azóta készülök rá. Szerettem volna közelebből megismerni Istent, a Biblia tanítását, hogy tudjam, mi is történik majd velem.

Isten gyermeke akartam lenni.

A döntésed tehát nem egy hangulathoz kötődik, hanem lelki felkészülés előzte meg?

Igen. Sokat beszélgettünk Gáborral. Ő a legjobb barátom!

Meg tudnád fogalmazni, mit éreztél az előbb, a keresztelés pillanatában?

Nagyon nehéz. Várj, hadd gondolkozzak egy kicsit! Ismered a Doors-t? Jim Morrison számait? Van egy ilyen dal. Mintha kint lebegnél az univerzumban. Fantasztikus érzés.

A többiek, a rabtársaid nagyon figyeltek téged. Látszott az arcodon az őszinte öröm. Szoktál itt bent is beszélgetni valakivel Istenről, hitről?

Igen, van olyan barátom, akivel igen. Úgy érzem, hogy kaptam Istentől egy igazi választ az életemre, és mostantól már csak ez számít.

Lassan szedelőzködünk. Még egy utolsó testvéri ölelés a lelkesztől, kézfogás a teológusokkal, búcsúzunk Zsolttól és a rabtársaktól. „Gyertek máskor is!” – szólnak még utánunk. Aztán visszanezünk kintre, az utcáról, egy ismerős inget a rácsos ablakból...

A mi egyedüli szabadságunk Krisztusban van.

K. D.

Interjú a frissen megkeresztelt Zsolttal

húsz-huszonöt elítélt ül. A belépő evangélikus lelkész és teológuscsoportját örömmel, ismerősen köszöntik. A tegeződés magától értetődő. Előkerül egy gitár, ének-

„NAPRAFORGÓ”

Bevallom neked őszintén, sosem örültem még igazán a napraforgónak. Közönyösen elmentem mellette, megállapítottam, hogy nem valami fürgén követi a napvonulását, vagy azt, hogy csúnyán elszáradt, elfonynyadt. Ezek után meglepődtem, amikor azt olvastam, hogy a napraforgó a XV. században igen nagy tiszteletnek örvendett az aztékok között. Ennek a népek Nap-papnői voltak, akik napraforgókoronát

Füle Lajos:

FÉNYJÁTÉK

A napraforgók nem egymásra néznek, egész valójukat feltárják a fénynek, mert fényre vágnak és a fényből élnek. Nem a virág, a fény tehát a lényeg: a napraforgók nem egymásra néznek. De jó, hogy tőlük tanulni lehet még! Elnézem őket: én is így szeretnék...

titkolva, hogy átlásson, átjárjon, felmelegítsen Isten szeretete? Válaszold meg magad! De őszintén!

Tudod, az ember arra fog hasonlítani, ami felé odafordul. A napraforgó a napra hasonlít. Nem mintha utánnozní akar-ná, vagy felülmúlni, hanem ez az odafordulás csodája. Ha Isten felé fordulsz, boldog leszel, és ez meglátszik majd rajtad. Ha Jézus felé fordulsz, hasonlítani kezdesz

majd rá, és ennek mindenki, de leginkább te örülsz majd.

A magok megdöbbenően szabályos, koncentrikus alakzatban rendeződnek el. Gyönyörű ez a látvány, minél közelebből nézed, annál szebb. De vajon

azért fordul ez a virág a nap felé, hogy dicsekedjen? „Nézd, milyen tökéletes, milyen rendezett vagyok! Méltó vagyok arra, hogy megmutassam magam neked! Nézd, mennyi mag van a tányéromban, most igazán elégedett

lehetsz!” Nem, éppen fordítva. Nem lennének magocskák a napraforgóban, ha nem fordulna a nap felé. Hiába erőlködne, hogy csupán a föld sóiból, nedvességéből magokat, termést növesz-szen, ez nap nélkül nem sikerül-ne. A dacos napraforgó, aki csak azért is észak felé fordul, mert ő ilyen „csakazértis”-fajta, egy szem mag nélkül fog árválkodni és hiába-váló volt az éle-te. Hogy nem tudsz jó lenni? Mindenki elége-detlen veled és mindig újra ki-jössz a sodrod-ból? Ne csodál-kozz és ne erőlködj: „nap” nél-kül, Isten nélkül nem tudsz meg-változni. Nem lesz benned jó mag, jó természet, jó cselekedet, és főleg szeretni nem tudsz igazán senkit, amíg Is-ten felé nem fordulsz. Mert ezt csak ő végezheti el benned.

Ne szomorítsd el, amit itt látsz. Ne azt vedd észre, hogy ez a napraforgó elszáradt, hanem azt, hogy megérett, és érettségében lehajítja a fejét. Ez minden napraforgó sorsa és ő így boldog.

Hálás a napnak azért, amit el-végzett benne: a magokért, a szirmokért, a szárért, amit olyan sokféleképpen fel tud használni az ember. Elég volt a büszke fej-

tartásból, nincs már mivel dicse-kedni. De a dicsekvés nem is tesz boldoggá. Ami boldoggá tesz, az a szolgálat, és ez a napraforgó most szolgálatra készül: szeretné, ha a magok százait elfogadná a föld, az ember, a madarak. Ebben leli örömét.

Érett vagy-e már? Honnan tud-jam? – kérde. Hát onnan, hogy

büszke, „csakéntudom”-tartással éled az életedet, vagy néha en-gedsz mást is szóhoz jutni, meg-hallgatod-e a többi vélemény-t és főleg: tudod-e, hogy minden, amid van, aminek örülsz, amit adni tudsz és amit kapsz, Isten ajándéka, neki tartozol köszönet-tel. Ugye érzed, hogy le kell haj-tanod előtte a fejedet?

Bálint Józsefné

.....

Próbáld ki: pucolj meg egy marék napraforgóma-got, és szórd kedvenc meleg-szendvicsed tetejére. Az ol-vasztott sajtot csak finomab-bá teszi, téged pedig egészségesebbé. – A héját se dobd el, hanem ragassz belő-le képet!

Hagyd egy kicsit száradni, és ha kész, címezz meg egy borítékot nekünk, tedd be művedet egy szalvétával együtt a borítékba és küldd el. Nem bánod meg, mert mi cserébe nem szotyit, hanem valami meglepetést küldünk vissza.

Köszöntelek szeretettel:
Gyöngyi néni

viseltek, kezükben napraforgót vittek és aranyékszereiket is a napraforgó motívumai díszítet-ték. Ezek után jó lenne felfedezni és megérteni a napraforgót: mire tanít meg téged és engem?

Ezen a képen egy napraforgó virágot látsz. Telt tányérrját üde sárga virágszirmok ölelik körül. A nap felé fordul: élő radarként veszi fel a napfény minden szépségét, melegét, ugyanakkor a tel-jesen nap felé forduló virágzat megnyílik a nap felé. Nincs titkolnivalója, nincs olyan szirma, magocskája, amelynek ne lenne szüksége az áldást osztó sugarak-ra.

Hasonlítunk-e a napraforgó-ra? Tudunk-e mindig Isten felé fordulni?

Átvesszük-e a fényt, amit Isten Jézusban bocsátott a földre? Megnyílunk-e előtte, semmit sem

Jó újra együtt! Táboralálkozó a Deák téren

MM-tudósítás egy ifjúsági csendesnapról

„...a falakat szüntetjük meg...”

„Helyem a misszióban” Ez volt a címe annak az izgalmas esti fórumbeszélgetésnek, melyre Gáncs Péter országos missziói lelkész kapott meghívást a Fejér-Komáromi Egyházmegye őszi ifjúsági csendesnapján. Vezércikkünkben a gyülekezetek és a misszió közötti hídépítés fontosságáról is olvashatunk. Ehhez a hídépítéshez sorolható mindaz, ami elhangzott a székesfehérváriak korszerű gyülekezeti kombinátjában.

Néhány gondolat a vitaindítóból

A misszió ma erősen „leterhelt” szó, sokféle összefüggésben használják, nem kevesen visszaélnék vele. Nem véletlenül született meg az „agresszionárius” kifejezés, utalva bizonyos agresszív „lelki terroristákra”... Ha a misszió emberi akaratból, szervezkedésből, hatalmi vágyból indul ki, szükségszerűen eltorzul. A misszió igazi forrása, cselekvő alanya az élő Isten, Aki soha nem keveri össze a szeretet erejét az erő szeretetével...

Egyházunkban létszükséglet a missziói tudatra, felelősségre és cselekvésre való ébresztés. Számos gyülekezetünket jellemzi egyfajta vegetálás, stagnálás, sőt agonizálás...

De vannak biztató életjelek is!

Éppen mint legkisebb történelmi egyháznak, jó esélyünk van a megújulásra, mobilitásra. Ebben döntő szerepe lehet az ifjúságnak, ha engedjük, hogy Isten mozdítson, felhasználjon helyi és országos szinten egyaránt...

„Morzsák” a fórumbeszélgetésből

Többen reagáltak a misszió/agresszió kérdésére, mellyel az úgynevezett „szabadegyházak” térnyerése folytán egyre gyakrabban szembesülünk. A

misszióban a felekezethez kötöttség és ökumenikus nyitottság dialektikus feszültsége...

Fontos, hogy missziói munkánkat lehetőleg professzionális eszközökkel végezzük, de ehhez hiányoznak az anyagi feltételek. Fokozottabban kellene élni a missziói pályázat által felkínált támogatási lehetőségekkel...

Az anyagi kérdésnél is égetőbb a személyi probléma. Óriási a lelkészek felelőssége. Fontos, hogy ki-ki maga köré gyűjtse a megfelelő munkatársakat, csak így mozdulhatnak meg „állóvíz” gyülekezeteink...

Több, mint szellemes szójáték a „szabadegyház” vagy „szabad egyház” kérdése. Mennyiben lehetünk legkisebb történelmi egyházból legnagyobb szabad egyházzá, mely őrzi drága gyökereit, de rugalmas, mobil és nyitott minden építő újításra?! Isten arra szabadított fel minket, hogy elinduljunk és hirdessük az evangéliumot, ha kell, akár kilépve az egyházi épületek falai közül. De van más út is. Ebben az összefüggésben érdemes továbbgondolni a házigazda lelkész, Bencze András vallomását: „Mi itt, Székesfehérváron, inkább a falakat szüntetjük meg: behívjuk a várost, megnyitjuk a kapukat mindenki előtt...”

Nincsenek egyedül „üdvözítő” módszerek. A misszióban Isten Lelkének, a szeretet Lelkének páratlan fantáziájú gazdagsága van jelen. Fontos, hogy akik felismerjük, átérezzük missziói felelősségünket, keressük egymást, osszuk meg ötleteinket, tapasztalatainkat, eredményeinket, kudarcainkat. Olyan vállalkozó kedvvel, mint azok a fiatalok, akik a beszélgetés végén jelentkeztek, hogy környezetükben – iskolákban, kollégiumokban, ismerőseik között – terjesszék a Missziói Magazint. Tenni akarnak valamit. Ők – így misszionálnak...

MM-„EXKLÚZÍV”:

„Még fogni kell a kezét...”

Az október végén egyéves születésnapját ünneplő „Itt és Most” Ökumenikus Egyházi Missziói Központ hálaadó istentiszteletén, a Pólus Centerben készült az alábbi két exkluzív mini-interjú. **Demján Sándort**, a Skála, a Pólus, a West End City és más üzleti érdekeltségek elnökét, valamint **dr. Bóna Zoltánt**, az Ökumenikus Tanács főtájtikárát faggattuk az „ünnepeletről”...

Elnök úr, egy év tapasztalata után hogyan értékeli a Missziói Központ munkáját?

Örömmel vettem részt ezen a jó hangulatú évfordulós megemlékezésen. Meggyőződésem, hogy igen fontos és értékes szolgálatot tölt be ez a Központ. Az emberek anyagi gyarapodása csak még jobban aláhúzza a lelki-szellemi táplálék szükségességét. Ezt, a megfogható javakon túlmutató tevékenységet végzi színvonalasan az „Itt és Most”...

Tervezi-e hasonló, ökumenikus „lelki pihenőhely” létesítését más bevásárlócentrumban is?

A közeljövőben felépülő West End Cityben is teret kívánunk adni valami hasonló kezdeményezésnek, számítunk az egyházak további együttműködésére...

Dr. Bóna Zoltán főtájtikár pedig így foglalta össze véleményét lapunknak:

Hogyan lehetne meghatározni az „Itt és Most” Központ műfaját? Nem templom, de nem is csupán egy könyvesbolt, hanem Isten és ember találkozásának színtere a lehető legtermészetesebb körülmények között. Kísérleti elemekre is szükség van, hiszen ez a misszió egyik speciális formája. A Központot egy kis egyéves gyermekhez hasonlítanám, akinek bizony még fogni kell a kezét, mert egyedül nem tud megállni a saját lábán. Az utóbbi néhány hónap kezdeményezései – Záborszky Csaba szolgálatba lépésével – biztatóak...

Summary

In Editorial, in connection with the front-page photo something is written about mission as a special bridge-building ministry in Advent-time.

The Protestant Institute for Mission Studies has held an urban-mission consultation in Budapest recently. Mrs. Hafenscher, who is responsible for PR in the PIMS, gives some basic information on the tasks and purposes of urban-mission. We may read some important quotations of the main speaker in this consultation, Professor *dr. Raymond Bakke* (Chicago) too.

The column of mission history introduces the activity of *Raymond Lull*, the Spanish missionary working among the Arabs.

In the column of missiology it reads about the characteristic features of the revival movements by *dr. János Bütösi*, a former professor of missiology in Debrecen.

The MM introduces the work of the Bible School started in September in the Mission Home at Piliscsaba, organized by the Community of Evangelicals for the Gospel (EKE).

You can read a portrait-interview with the leader of the above mentioned Mission Home.

We try to give a review on two pages about the home round trip of *dr. Zoltán Bálint*, missionary in Papua New Guinea. The title of this article reflects to his mission statement: „*To Share and to Pass on...*”

On the pages of the Hungarian Lutheran Radio Mission a professional editor of the State Radio here in Hungary, evaluates the new radioprogram-style of the HLRM. These programs have been broadcasted weekly by more than 20 local radio stations.

A report obtains an insight into the ministry of the Prisonmission. We can see photos about a baptism and Holy Communion ceremony held in a prison of the Capital.

The Children's column talks about the symbolical message of the sunflower...

From 1999 the Mission Magazin will be published already six times pro year and will be enlarged by a special column for youth!

**Jövő tavasszal nyitja meg kapuit Révfülöpön egyházunk Oktatási Központja, az utóbbi évek egyik legjelentősebb beruházása.
Újabb nagy lehetőség – nagy felelősség!**

Akiért – amiért imádkozhatunk:

Seija Kuronen, finn misszionáriusunk imakérései Marseille-ből:

- a keresztrejelentkező fiatalokért
- új gyülekezeti tagokért és az önkéntes munkásokért
- a tervezett karácsonyi vásárért és művészeti kiállításért

A pápuák közötti missziói szolgálattal kapcsolatban:

- a küldött Bibliák jó szolgálatáért

- Bálint Zoltán munkájának folytatásáért
- A meghirdetett orvosi állásokra jelentkezőkért

Itthoni imatémák:

- Bálint Zoltán hazai missziói körútjának gyümölcseiért
- a városi misszió megerősödéséért
- a börtönmisszióban szolgálókért
- a Bibliaiskola hallgatóiért és tanáraiért
- a Missziói Magazin munkájának bővítéséért

Aki 1999-től szeretné postán megkapni az MM számait, kérjük, küldje be az alábbi megrendelőlapot Szerkesztőségünk címére. A lap természetesen megrendelhető mások címére is. Ez is lehet hasznos ajándék, csöndes misszió...

Megrendelem 1999-re a Missziói Magazint.

Név:.....

Cím:.....

Példányszám (lehet terjesztésre plussz példányokat is kérni):.....

Felajánlott évi támogatás összege

(nem feltétele a megrendelésnek!):.....

„HIRDETEK
NEKTEK NAGY
ÖRÖMET...”

